

מסכת מנחות

פרק יא

א. שתי הלחם נלושות אחת אחת, ונאפות אחת אחת. לחם הפנים נלוש אחד אחד, ונאפה שנים שנים. ובטפוס היה עושה אותן. וכשהוא רדן, נותנן בטפוס, כדי שלא יתקלקלו:

ב. אחד שתי הלחם ואחד לחם הפנים, לישתן ועריכתן בחוץ, ואפיתן בפנים, ואינן דוחות את השבת. רבי יהודה אומר, כל מעשיהם בפנים. רבי שמעון אומר, לעולם הוי רגיל לומר, שתי הלחם ולחם הפנים פשרות בעצרה, וכשרות בבית פאג:

ג. חבתי כהן גדול, לישתן ועריכתן בפנים, ודוחות את השבת. טחונן וקרקדן אינן דוחות את השבת. כלל אמר רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לה לעשות מערב שבת, אינה דוחה את השבת. ושאין אפשר לה לעשות מערב שבת, דוחה את השבת:

ד. כל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים, ואין בהן מעשה כלי בחוץ. כיצד. שתי הלחם ארפון שבועה ורחבון ארבעה, וקרנותיהן

אַרְבַּע אַצְבָּעוֹת. לֶחֶם הַפָּנִים, אֲרָכּוֹ עֶשְׂרֵה וָרֶחֱבּוֹ חֲמִשָּׁה, וְקִרְנוֹתָיו
שִׁבְעַת אַצְבָּעוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שְׁלֹא תִטָּעָה, זֶד"ד יו"ז. בֶּן זֹמַא
אוֹמֵר, וְנִתְּתָ עַל הַשְּׁלֶחַן לֶחֶם פָּנִים לְפָנֵי תַמִּיד, שְׂיֵהָא לוֹ פָּנִים:

ה. הַשְּׁלֶחַן, אֲרָכּוֹ עֶשְׂרֵה, וָרֶחֱבּוֹ חֲמִשָּׁה. לֶחֶם הַפָּנִים, אֲרָכּוֹ עֶשְׂרֵה
וָרֶחֱבּוֹ חֲמִשָּׁה. נוֹתֵן אֲרָכּוֹ כְּנֶגֶד רֶחֱבּוֹ שֶׁל שְׁלֶחַן, וְכוּפֵל טַפָּחִים
וּמִחְצָה מִכָּאן וּטַפָּחִים וּמִחְצָה מִכָּאן, נִמְצָא אֲרָכּוֹ מִמֶּלֶא כָּל רֶחֱבּוֹ
שֶׁל שְׁלֶחַן, דְּבַרִּי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, הַשְּׁלֶחַן אֲרָכּוֹ שְׁנַיִם
עָשָׂר וָרֶחֱבּוֹ שִׁשָּׁה. לֶחֶם הַפָּנִים אֲרָכּוֹ עֶשְׂרֵה וָרֶחֱבּוֹ חֲמִשָּׁה. נוֹתֵן
אֲרָכּוֹ כְּנֶגֶד רֶחֱבּוֹ שֶׁל שְׁלֶחַן, וְכוּפֵל טַפָּחִים מִכָּאן וּטַפָּחִים מִכָּאן
וּטַפָּחִים רוּחַ בְּאַמְצָע, כִּדִּי שְׁתֵּהֵא הָרוּחַ מִנִּשְׁבֶּת בִּינֵיהֶן. אָבָא שְׂאוּל
אוֹמֵר, שֵׁם הָיוּ נוֹתְנִין שְׁנֵי בְּזִיכֵי לְבוֹנָה שֶׁל לֶחֶם הַפָּנִים. אָמְרוּ לוֹ,
וְהֵלֵא כָּבֶר נֶאֱמַר (ויקרא כד), וְנִתְּתָ עַל הַמַּעֲרֶכֶת לְבֹנֶה זָכָה. אָמַר
לָהֶן, וְהֵלֵא כָּבֶר נֶאֱמַר (במדבר ב), וְעָלִיו מִטָּה מִנִּשְׁבָּה:

ו. אַרְבָּעָה סְנִיפִין שֶׁל זָהָב הָיוּ שָׁם, מִפְּצָלִין מֵרֹאשֵׁיהֶן, שְׁהָיוּ
סוּמְכִים בָּהֶן, שְׁנַיִם לְסִדֵּר זֶה וּשְׁנַיִם לְסִדֵּר זֶה. וְעֲשָׂרִים וּשְׁמֹנֶה
קָנִים, כְּחֲצֵי קָנָה חֲלוּל, אַרְבָּעָה עָשָׂר לְסִדֵּר זֶה וְאַרְבָּעָה עָשָׂר לְסִדֵּר
זֶה. לֹא סִדּוּר קָנִים וְלֹא נְטִילָתָן דְּיוֹחָה אֶת הַשִּׁבְתָּ, אֲלֵא נִכְנָס מֵעֶרֶב
שִׁבְתָּ וְשׁוּמְטוֹ וְנוֹתְנֵן לְאֲרָכּוֹ שֶׁל שְׁלֶחַן. כָּל הַכֵּלִים שְׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ,
אֲרָכּוֹ לְאֲרָכּוֹ שֶׁל בֵּית:

ז. שְׁנֵי שְׁלֹחֲנוֹת הָיוּ בְּאוֹלָם מִבְּפָנִים עַל פֶּתַח הַבַּיִת, אֶחָד שֶׁל שִׁישׁ וְאֶחָד שֶׁל זָהָב. עַל שֶׁל שִׁישׁ נֹתְנִים לָחֶם הַפָּנִים בְּכִנְיָסָתוֹ, וְעַל שֶׁל זָהָב בִּיצִיאָתוֹ, שֶׁמַּעֲלִין בְּקֹדֶשׁ וְלֹא מוֹרִידִין. וְאֶחָד שֶׁל זָהָב מִבְּפָנִים, שֶׁעָלָיו לָחֶם הַפָּנִים תָּמִיד. אַרְבָּעָה כְּהֻנִּים נִכְנָסִין, שְׁנֵים בְּיָדָם שְׁנֵי סְדָרִים, וּשְׁנֵים בְּיָדָם שְׁנֵי בְּזִיכִים. וְאַרְבָּעָה מְקַדִּימִין לַפְּנִיָּהֶם, שְׁנֵים לְטַל שְׁנֵי סְדָרִים, וּשְׁנֵים לְטַל שְׁנֵי בְּזִיכִים. הַמְּכַנִּיסִים עֹמְדִים בְּצִפּוֹן, וּפְנִיָּהֶם לְדָרוֹם. הַמוֹצִיאִין עֹמְדִים בְּדָרוֹם, וּפְנִיָּהֶם לְצִפּוֹן. אֵלּוּ מוֹשְׁכִין וְאֵלּוּ מְנִיחִין, וְטַפְחוֹ שֶׁל זֶה כְּנֶגֶד טַפְחוֹ שֶׁל זֶה, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת כה), לִפְנֵי תָּמִיד. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֶפְלוּ אֵלּוּ נוֹטְלִין וְאֵלּוּ מְנִיחִין, אִם זֶה הִיָּתָה תָּמִיד. יֵצְאוּ וְנִתְּנוּ עַל הַשְּׁלֶחֶן שֶׁל זָהָב שֶׁהִיא בְּאוֹלָם. הַקְטִירוֹ הַבְּזִיכִין, וְהַחֲלוֹת מִתְחַלְקוֹת לַכְּהֻנִּים. חָל לַיּוֹם הַכַּפּוּרִים לִהְיוֹת בְּשֶׁבֶת, הַחֲלוֹת מִתְחַלְקוֹת לָעֶרֶב. חָל לִהְיוֹת עֶרֶב שֶׁבֶת, שְׁעִיר שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים נֶאֱכָל לָעֶרֶב, הַבְּבֻלָּיִים אוֹכְלִין אוֹתוֹ כְּשֶׁהוּא חַי, מִפְּנֵי שֶׁדַּעַתָּן יָפָה:

ח. סֵדֵר אֵת הַלֶּחֶם בְּשֶׁבֶת וְאֵת הַבְּזִיכִים לְאַחֵר שֶׁבֶת וְהַקְטִיר אֵת הַבְּזִיכִים בְּשֶׁבֶת, פְּסוּלָה, וְאִין חִיבִין עֲלֵיהֶן מַשּׁוּם פְּגוּל, נֹתֵר וְטֵמֵא. סֵדֵר אֵת הַלֶּחֶם וְאֵת הַבְּזִיכִין בְּשֶׁבֶת וְהַקְטִיר אֵת הַבְּזִיכִין לְאַחֵר שֶׁבֶת, פְּסוּל, וְאִין חִיבִין עֲלֵיהֶן מַשּׁוּם פְּגוּל וְנֹתֵר וְטֵמֵא. סֵדֵר אֵת הַלֶּחֶם וְאֵת הַבְּזִיכִין לְאַחֵר שֶׁבֶת וְהַקְטִיר אֵת הַבְּזִיכִין בְּשֶׁבֶת,

פסול. כיצד יעשה. יניחנה לשבת הבאה, שאפלו היא על השלחן
ימים רבים, אין בכך כלום:

ט. שתי הלחם נאכלות אין פחות משנים, ולא יתר על שלשה.
כיצד. נאפות מערב יום טוב ונאכלות ביום טוב, לשנים. חל יום
טוב להיות אחר השבת, נאכלות לשלשה. לחם הפנים נאכל אין
פחות מתשעה, ולא יתר על אחד עשר. כיצד. נאפה בערב שבת
ונאכל בשבת, לתשעה. חל יום טוב להיות ערב שבת, נאכל
לעשרה. שני ימים טובים של ראש השנה, נאכל לאחד עשר. ואינו
דוחה לא את השבת ולא את יום טוב. רבן שמעון בן גמליאל אומר
משום רבי שמעון בן הסגן, דוחה את יום טוב ואינו דוחה את יום
צום: